

fortabelse, har man til de i Loven af 1873 nævnte føjet Straffelovstillæget af 1905 § 1, jfr. Straffelovens § 203, og §§ 4, 5 og 6, endvidere §§ 2 og 3 af den påtænkte Drankerlov og endelig Betleri- og Løsgængeriloven.

Dog kræves et vist Minimum af Straf, for at Næringsfortabelse kan indtræde. Ved Siden af Fængsel paa Vand og Brød, som Loven af 1873 nævner, har man nævnet Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder; fordi denne Straffearart i Henhold til Straffelovstillæget af 1905 § 13 nu ofte træder i Stedet for Fængsel paa Vand og Brød, og endvidere har man nævnt Tvangsarbejde som den strengere Straf for Løsgænger, Betleri og til Dels Vold paa sågesløs.

Naar Beværteren dør, vil Antalsbegrænsningen medføre, at der ikke let straks vil kunne melde sig en Køber til Forretningen. Der bør formentlig gives Boet Tid til Afvikling.

Det er formentlig rigtigt at stille den, der ikke betaler Brændevinsafgiften, lige med den, der frafælder Brændevinsudskænkningen.

§ 52. Den Afgift, som antagelig (se under § 55) vil blive lagt paa Udskænkning ikke blot af Brændevin, men ogsaa af andre stærke Drikke, og de Bøder, som betales i Henhold til Udskækningsloven, bør efter Kommissionens Mening have to Hovedanvendelser, der begge have Ædruelighedens Fremme for Øje. Den ene Anvendelse er til Ekspropriation af Udskækningsforretninger, den anden Anvendelse er til Helbredelse af Drankere paa Drankeranstalter¹⁾. Da de tilbageblevne Forretninger tjene ved den eksproprierede Forretnings Bortfald, er det rationelt paa dem at fordele Ekspropriationsudgifterne, og lige saa rationelt synes det at lade selve Alkoholtrafikken betale Hjælpen til Ofrene for denne Trafik. De til de nævnte Formål indkomne Midler har man da ment foreløbig burde opsamles i en Købstads- eller Amtsfond under Navn af Bevillingsfonden, der tillige skulde betale Bevillingsnævnets Administrationsudgifter.

Hvad de nævnte to Anvendelser angaar, har man ikke ment at burde foreskrive noget i denne Lov om Drankeres Redning, derimod er Ekspropriationen anordnet i § 53.

§ 53 indeholder den efter Grundloven nødvendige Lovhjemmel til Ekspropriation.

§ 54. Erstatningsberegningen ved Ekspropriation af Bevillinger frembyder store Vanskeligheder: Hvilken Værdi har selve Bevillingen? hvilken Værdi har Forretningen som Bespisningsforretning uden Ret til at skænke stærke Drikke? kan denne Værdi fradrages? og kan den Værdi, som Frigørelsen af Bevillingshaverens Arbejdskraft medfører, naar Bevillingen inddrages, ogsaa fradrages i Erstatningen? og hvorledes skal Livsvarigheden beregnes? Der er formentlig al Grund til, forinden Bevillinger meddeles, at bringe paa det rene, hvad det er, man bortgiver, og hvad det vil koste atter at komme af med Bevillingen.

Endvidere kan der være Grund til at begrænse Erstatningen under, hvad man uden saadan Lovbestemmelse vilde anse for »fuld Erstatning«. Fordi man kommer til det Resultat, at Livsvarighed af Bevillinger under normale Forhold maa foretrækkes fremfor Bevillinger paa Tid, deraf følger ikke, at man under alle indtrædende Omstændigheder maa holde paa Livsvarigheden i dens yderste Konsekvenser, selv der, hvor Bevillingen positivt kommer det offentlige paa tværs. Ogsaa i saadant Tilfælde bør man formentlig foreskrive Erstatning for Bevillingens Inddragen; men den bør da formentlig beregnes efter en mindre Maalestok end efter Livsvarigheden. Den Skyggeside, som Antalsbegrænsningen har, nemlig at Bevillingerne blive til Monopoler med Pengeværdi, bør saa vidt muligt modarbejdes eller dog afdæmpes, og dette lader sig vistnok i nogen Grad gøre ved at holde Ekspropriationserstatningen nede. At den, der alt i flere Aar har nydt godt af Monopolet, ikke faar den samme Erstatning som den, der kun i faa Aar har siddet inde med det, synes retfærdigt, og at ingen, der har siddet 25 Aar med Monopolet, kan forlange større Erstatning end 5 Aars Indtægt, er neppe at gaa Beværternes Interesser for nær.

§ 55. For Tiden haves ingen Afgift paa Udskænkning af stærke Drikke. Der haves derimod Afgift paa Brændevinssalg, hvad enten Salget sker i Form af Udskænkning eller Handel (Næringslovens § 72, jfr. § 79, og Lov af 2. Juli 1870, jfr. Lov Nr. 66 af 1. April 1871). Afgiften fastsættes for 3 Aar af By- eller Amtskommunebesty-

1) Bilag S. 120.